

Diumenge XXIV (B) de durant l'any

Text de l'Evangelí (Mc 8,27-35): En aquell temps, Jesús, amb els seus deixebles, se'n va anar als pobles del voltant de Cesarea de Filip, i pel camí els preguntava: «Qui diu la gent que sóc jo?». Ells li respongueren: «Uns diuen que ets Joan Baptista; d'altres, Elies; d'altres, algun dels profetes». Llavors els preguntà: «I vosaltres, qui dieu que sóc?». Pere li respon: «Tu ets el Messies».

Però Ell els prohibí severament que ho diguessin a ningú. Llavors començà a instruir-los dient: «Cal que el Fill de l'home pateixi molt. Els notables, els grans sacerdots i els mestres de la Llei l'han de rebutjar, ha de ser mort, i al cap de tres dies ha de ressuscitar». I els ho deia amb tota claredat. Aleshores Pere, prenent-lo a part, es posà a renyar-lo. Però Jesús es girà i, davant els deixebles, renyà Pere dient-li: «Vés-te'n d'aquí, Satanàs! No veus les coses com Déu, sinó com els homes».

Llavors va cridar la gent i els seus deixebles i els digué: «Si algú vol venir amb mi, que es negui a ell mateix, que prengui la seva creu i que em segueixi. Qui vulgui salvar la seva vida, la perdrà, però el qui la perdi per mi i per l'Evangelí, la salvarà».

«Si algú vol venir amb mi (...) que prengui la seva creu i que em segueixi»

Mn. Antoni CAROL i Hostench
(Sant Cugat del Vallès, Barcelona, Espanya)

Avui dia ens trobem amb situacions similars a la que hom descriu en aquest passatge evangèlic. Si, ara mateix, Déu ens preguntés: «qui diu la gent que sóc jo?» (Mc 8,27), hauríem d'informar-lo de tota mena de respostes, fins i tot pintoresques. Bastaria guaitar allò que es “ventila” i s'aireja en els més variats mitjans de

comunicació. Solament que... ja han passat més de vint segles de “temps de l'Església”. Després de tants anys, ens dolem i —amb santa Faustina— ens queixem davant Jesús: «Per què és tan petit el nombre dels qui et coneixen?».

Jesús, en aquella ocasió de la confessió de fe feta per Simó Pere, «els prohibí severament que ho diguessin a ningú [que Ell era el Messies]» (Mc 8,30). La seva condició messiànica hauria de ser transmesa al poble jueu amb una pedagogia progressiva. Més tard arribaria el moment cimbal en què Jesucrist declararia —d'una vegada per sempre— que Ell era el Messies: «Ho sóc» (Lc 22,70). Des d'aleshores, ja no hi ha cap excusa per tal de no declarar-lo ni reconèixer-lo com el Fill de Déu vingut al món per la nostra salvació. Més encara: tots els batejats tenim aquest joiós deure “sacerdotal” de predicar l'Evangeli per tot el món i a tota criatura (cf. Mc 16,15). Aquesta crida a la predicació de la Bona Nova és tant més urgent si tenim en compte que d'Ell se segueixen proferint tota mena d'opinions equivocades, àdhuc blasfemes.

L'anunci, però, de la seva messianitat i de l'adveniment del seu Regnat passa per la Creu. En efecte, Jesucrist «començà a instruir-los dient: «Cal que el Fill de l'home pateixi molt» (Mc 8,31), i el Catecisme ens recorda que «l'Església fa camí a través de les persecucions del món i els consols de Déu» (n. 769). Heus aquí, doncs, el camí per a seguir el Crist i donar-lo a conèixer: «Si algú vol venir amb mi (...) que prengui la seva creu i que em segueixi» (Mc 8,34).